

Биволитѣ крачатъ бавно, бѣлитѣ имъ очи сж пълни съ безразличие къмъ равнината; върху рогата имъ се биятъ голѣми желѣзни халки.

Жита, царевица, слънчогледи... Бостани, въ които сж натъркаляни едри, като гюллета, дини... Грамадни бѣли тикви, конопъ, соя... Пжтища, келовози, шосета... Нейде ще се вдигне,

като жирафа, дървото на кладенецъ и ще спусне дървената кофа въ водата. Ще хукне жребецъ презъ полето и весело ще зацвили. Кучетата кявкатъ въ селата. Въ башчитѣ жълтѣятъ и се пукатъ едри зелки... Турски гробища потънали въ забрава. Въ угаритѣ крачи гарванъ и, сякашъ е изгубилъ нѣщо, навежда се и го търси. Въ гьолищата грухтятъ черни

Ник. Пиндиковъ

Кичоръ

свини. Вървишъ, вървишъ и изведнажъ на бѣлия пжтъ ще се счепкатъ вѣтроветѣ, ще се хванатъ за коситѣ и ще хукнатъ презъ полето. Дълго следъ туй въ въздуха трепти забравенъ листъ, докато и той падне въ полето. Ти усѣщашъ, какъ земята прѣщи и се пука, какъ горещината плава надъ златнитѣ ниви.

Зажьднѣешъ. Съглеждашъ бостанъ, спрешъ се и туришъ шепи на устата си:

— Е-хе-хей-й!...

— Хе-хе-хей! — обади се старъ урукъ въ черни чешири, съ кржгла азиатска брада.